

Vrženost a „stvořenost“ / „Stvořenost“ a vrženost

Pokud nechceme nějak specificky vymezovat (a rozšiřovat) význam slova „vrženost“, musíme předpokládat, že vrženo může být jen něco dosud nevrženého, co však tu je aspoň v takové „podobě“ (v takovém „modu“), aby to vrženo být mohlo. Aby tu však něco takového mohlo „být“, musí to buď být odvozeno z něčeho, co tu bylo již dříve (ale pak to už muselo být nějak situováno), anebo to je alespoň v samotném svém počátku něco nového, co tu ještě nebylo, a co tedy muselo být nějak „ustaveno“, „stvořeno“ z jiného „základu“, který je třeba vidět (a hledat) ve sféře nikoli „již jsoucího“ (a tím částečně již předmětného), nýbrž ve sféře nepředmětné, ve sféře ryzí nepředmětnosti. Musíme zkrátka předpokládat, že „stvoření“ nemůže spočívat ve „vržení“, že nemůže být s „vržením“ totožné ani s ním splývat. Stvořenost musí přecházet vrhání a vrženosti. A to nás zároveň vede k závěru, že sám počátek každé pravé události (neboť každá pravá událost musí mít svůj nejvlastnější počátek ve „stvořenosti“, tj. v počátečním přechodu z „ještě ne“ do „již ano“, kdy ono „ještě ne“ znamená „ne-jsoucnost“ v plném slova smyslu) musí být v podstatném slova smyslu „ne-situován“, musí k němu docházet ještě mimo každou situaci a před možností ustavení jakékoli situovanosti, tudíž i před možností jakéhokoli „vržení“ a jakékoli „vrženosti“.

(Písek, 080202-1.)